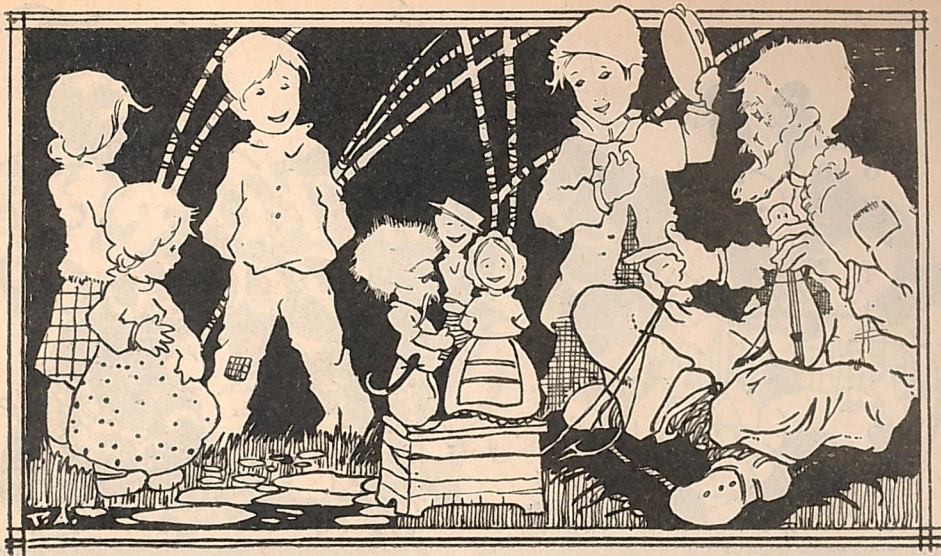

КУКЛИТЪ

Въ една есенна вечеръ по пж-
тя за града вървѣха двама ду-
ши: дѣдо Парушъ Късметя и
внучето му Янко. Дѣдото бѣше
дробничѣкъ, прегърбенъ старецъ
съ ожулена абичка и потури.
Всичкото му имане бѣше — три
кукли, една гждулка и внучето,
едничко останало отъ цѣлата из-
мрѣла челядь. Зиме, лѣте — по
сборове и панаири, тѣ разигра-
ваха куклитѣ и така поминува-
ха. Веселѣха хората и хората ги
обичаха. Всички познаваха три-
тѣ кукли, гждулката на стареца
и дайрето на Янка.

Дѣдото се закашля, поспрѣ и
въздѣхна:

— Старъ съмъ вече, сине,
старъ... Ирѣцетѣ и гърлото май
не държатъ... Баремъ ти да бѣ-

ше поотрасналъ — да не ми е
мжка за тебе...

— За мене грижа да нѣмашъ,
дѣдо! — отвърна Янко. — Че ти
по-голѣмъ ли бѣше, кога трѣгна
да си изкарвашъ хлѣба?...

— Какво по-голѣмъ! Ей-такъ-
ва пумпалъ нѣ — като тебе. Съ
бѣли мишки ходѣхъ. Късметъ на
хартийки продавахъ. Нали отъ
тогазъ ми остана това име —
Парушъ Късметя. Пѣкъ сетне на-
правихъ куклитѣ... Е-ехъ, къс-
метъ, дѣдовото, ама за други-
тѣ — не за насъ...

Стигнаха при единъ голѣмъ
дворъ. Вжтре пламтѣше огънь.
Виждаха се разтоварени кораби
и кошове грозде. Чуваше се глѣч-
ка и шумъ. Бѣше гроздоберъ и
берачитѣ току що бѣха се върна-